

7 — SESTRE

Trebalo je da se zovem Goran i budem dobro plaćeni fudbaler. Tako su, barem, smislili oni koji to ne bi trebalo da rade.

„Čini mi se da će mi stomak probiti koliko se rita; moj mali fudbaler“, tepala bi pred porođaj, gladeći ogromnu loptu pod nategnutom kožom. On bi joj često iscrtavao golove pa bi onda satima buljili u njen naduvani stomak čekajući još jedan udarac petom. Bili su veliki ljubitelji zelenih terena. Sasvim logično, ni jedna druga opcija nije dolazila u obzir; Ili fudbaler ili pravac ljuštionica u porodičnoj sokari.

Tada nije bilo ultrazvuka.

Na kraju, nekako sasvim spetljano, od Gorana ispala sam Marika 2. Baš tada se emitovala neka hit serija na čudnom jeziku, a oni potpuno nespremni i razočarani; bilo im je sve jedno. Da sam bar bila prva, podnela bih svako ime, samo broja da nema.

Sa kakvom spretnošću ljušti te jabuke, muka mi i da je gledam. Samo talentovani imaju privilegiju da se bave jabukom; uhvatiš je nožem od gore, pa opališ lak krug oko peteljke, onda se spuštaš lagano i oljuštiš je u komadu. Ljuske se posle suše i,

onako krecave, budu lepa dekoracija u pakovanju. Nikad mi nisu dali da ljuštīm jabuke.

Kod paradajza velike pameti nema, strpaš ga u mašinu, obrneš ručkom dva-tri kruga; na jednu stranu sok, na drugu ljuške. Pre toga ga, naravno, isečeš za glupavu mašinu.

Ali što to peče! Palac mi je već dobrano isfronclan od silnih posekotina. Crveni sok se znao tako fino uvlačiti u njega i izjedati kao najgore sirće. Prosto, kao da sam mogla čuti kako mi priži otvorenu ranu. Uvek sam bila nervozna kada smo radile zajedno, a sa nožem, nekako, nikad nisam umela.

„A ne bi probala s rukavicama?“

A što tek volim te, uvek, pametne. *Ne, ne bih probala sa rukavicama* jer neću. Da li od bola u palcu ili od njenog glasa i sveznajućeg pogleda, tako me nešto sevnulo u mozgu; kad se nisam srušila. Uvek se trudila da izgleda i ljupko i uzvišeno u isto vreme, ispravljenih ramena, izbačenih grudi i visoko uzdignute glave, kao kakav ćuran kad se leburi. Dok šeta gradom ili ljušti jabuke, sve jedno je; uvek je odavala utisak gospodske ćerke. Nikad mi nije bilo jasno kako se toliko razlikujemo, a trebalo bi da smo iste.

Sinoć me je zatekla u kupatilu kako nameštam kosu i pućim usne kao ona, ju što mi je bilo krivo. Pomogla mi je oko pletenice, ja se ponudila da joj skratim krajeve. Sreća pa je frizerka mamina dobra drugarica, u sred noći dobila je novu kratku fri-

zuru, ja od roditelja kompliment da sam ljubomornija i otrovnija od najgore baba devojke.

„Šta je smešno u sečenju paradajza u rukavicama?“

Prekide mi lepo sećanje. I opet joj frizura dobra, meni pletenica rasturena. Njoj rukavice nisu potrebne, ume i sa nožem i jabukom. Prsti su joj tako gipki, barata nožem isto kao i turpijom za nokte, a ruke uvek lepe i negovane. Meni turpija ne treba, zubi su mi se sasvim dobro izveštili. Prosto mi dođe da je gricnem za palac, tako je mali, a nekako mesnat. Šteta pa je ljudožderstvo daleko od nas, lepo bih se uklopila.

„Znaš, čitala sam da limunov sok jako lepo neguje nokte, ali nisam sigurna da to isto radi i sok od paradajza. A da ipak staviš rukavice? Mislim, ipak bi trebalo da...“

A tek ta njena ljubopitljivost; čula je ovo, raspitivala se za ono, šta je to, a da vidimo ono, bla bla bla... Jako me je zamaralo to neprekidno ćeretanje. Morala sam se nekako razbuditi i nastaviti sa radom. Nikada to nisam radila dok su nam roditelji u kući, mislim da ne bi razumeli moju igru.

Draže mi je bilo da je čujem kako kokodače ili njače nego da mi priča o lepoti noktiju. Ovako sam je sa veselim osmehom mogla slušati do sutra. Mogla bi sada malo da laje ili, ne... neka mekeće, za promenu. Dok je gledam kako menja oblike i govor

baš sam nekako srećna što je imam, zaboravljam i zašto smo se u stomaku toliko tukle. Lepo je imati sestru. Bila je moje ljubimče.

Dok nisam počela sa ovom igrom u celom svom životu sam imala samo jednog ljubimca. Ne mogu reći da mi je usamljenost nešto smetala, ali me je ljigavi osećaj pod nogom, jednog jutra u kupatilu, baš razveselio. Biće moj najbolji prijatelj, moj pužić-ružić, ljutko-butko, golać-dolać, na svakakve sam mu načine tepala. U početku mi je smetalo samo ruganje ostale dece iz komšiluka „Ljigavčeva mlada, Ljigavčeva mlada“, posle više nisam obraćala pažnju. Kad sam im njihove umiljate kuca-mace pretvorila u glendžave makazare ostavili su me na miru, imali su svoju muku.

„Ja sam gotova. Da ti pomognem da završiš i ti? Ide mi se na ljuljašku, ti me visoko bacaš, to je tako super! I što samo ćutiš?“ Kad sam joj vratila oblik? Tako je lepa i čista. Pravilno izgovara svaku reč, ne guta slogove, drži se uspravno, lepo kreće. Volela bih da sam kao ona.

„Ma daj mi to ovamo, da zduvamo na brzinu pa da leeetimo.“ Ni okrenula se nisam, već je isekla sav paradajz, strpala ga u mašinu, dva-tri okreta i gotovo. Bile smo napolju.

Ljuljaška nas je čekala, velika i predivna. Nisam je volela. Od kad sam je tako jednom bacila u želji da se ne vrati, a ona pala pravo na mog Ljigavka, ovu ljuljašku sam zamrzela. Od tada se

ni jednom nisam zaljuljala. Samo sam nju bacala, ne znam ni sama zašto. Možda da uvežbam, pojma nemam.

„Jače, hajde Dvojko, jače, zaljuljaj me!“ Ako me je šta nerviralo to je ta 'Dvojka'. Ona je uvek bila Marika, a ja Dvojka. Tako su me prvo prozvali roditelji, valjda im je bilo lakše, onda ona, a na kraju i svi ostali. Iako mi se to nije sviđalo, šta sam mogla, na posletku sam prihvatila i počela se odazivati na to ime. Mrzim ga i danas.

„Ma, šta ti je? Još jače, baci me. Visooooo!“ Što je glasnije uzvikivala sve mi se jasnije, pred očima, ukazivao moj Ljigavko. Vraćala su mi se naša jurcanja po kadi, jedenje iz sekinog tanjira dok ona ne gleda, šetnje po njenom nosu dok ona spava... Već dugo ga nemam. Fali...

I bacila sam je, najjače što sam mogla.

Ljuljaška mi se vratila, sitno zveckajući crvenim lancima, i donela poklon. Mojoj sreći nije bilo kraja. Konačno, uspelo je! Ja sam uspela! Vratio mi se moj Ljigavko.

Baš je lepo imati sestru. Zauvek će biti moje ljubimče.